
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

AZ ÉLŐ

Jelenések könyve 3,1-6

2020. FEBRUÁR 9.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Római levél 8. rész 1 - 10. vers

Imádkozzunk: Mennyei Atyánk, hálaadó szóval jövünk Eléd, megköszönjük, hogy egybegyűjtöttél, és megtartottál a szent evangélium hallására, hogy Krisztusban életünk és békességünk van. Töredelemmel megvalljuk minden vétünköt, és könyörgünk, hogy Krisztus büntörlő érdeméért töröld el ezeket, és újíts meg Lelked erejében, szenteld meg életünket, hogy Neved dicsőségére élhessünk és betölthessük a szeretet törvényét, mert akkor élünk, ha betöltjük azt. Ajándékozd hát nekünk Szent Lelkedet, a bölcsességnek, az erőnek, a józanságnak, a szeretetnek Lelkét. Adj nekünk élő Igét, hogy élhessünk általa. Krisztuséért, a feltámadott Úrért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, akinél van az isteni hét lélek és a hét csillag. Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és meghalt vagy. Vigyázz, és erősítsd meg a többiekét, akik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt tökéletesnek. Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. De van Sárdisban egy kevés neved, azoké akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevével az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. (Jelenések könyve 3, 1-6)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Egy régi mondás azt tartja, hogy ha dicséred a gyermekedet, és nem szidalmazod, akkor jobban teljesít. Most, hogy az imént hallottuk a szárdiszi gyülekezethez küldött levelet, és mellé hallottuk ezt a szép és igaz elvet, összeszorul a szívünk és azt kell mondanunk, hogy a gyülekezet Ura, Jézus Krisztus nem jó pedagógus. Ha alaposan elolvassuk ezt a levelet, itt bizony egy árva szó dicséret nincsen. Azt nem mondom, hogy csupán szidalmazó szavak hangzanának el, de dicséret bizonyosan nincs; ez még élesebben, ha azt is látjuk, hogy a többi gyülekezet esetében, bármilyen nagyok is voltak a külső és belső bajok, a gyülekezet Ura mondott nekik valamilyen dicséretet. Dicsérd meg a gyermeket és akkor összeszedi magát, jobban fog teljesíteni; ha csak korholod, mi több, fenyegeted, abból nem sok jön ki.

Csakhogy, testvérek, itt nem gyermekről van szó, meg nem is tanulási hatékonyságról, hogy érdemes lenne talán a 3,8-as jegyátlagot 4,2-re, a 4,9-et pedig csillagos ötösre kijavítani! Itt életről és halálról van szó. És amikor egy súlyos, halálos beteggel közli az orvos a diagnózist, nem mondhatja, hogy kérem, ön kitűnő egészségi állapotban van, mindössze valaki kis bibi van itt, valami kis daganatocska, de bagatell, amúgy minden rendben van, nosza tessék igyekezni és megnyerni az olimpiát! Az orvosok egyik legsúlyosabb erkölcsi drámája az, hogy amikor kezükben van a diagnózis, elmondják-e, elmondhatják-e feketén-fehéren a pacienseknek. Főleg, ha nem is nagyon tudnak gyógymódot. A gyülekezet Urának itt nincsen efféle erkölcsi dilemmája; meg akarja menteni a szárdiszi gyülekezetet, ezért tudtukra kell adnia, hogy mi a valóság. De legelőbb, hadd szóljak a városról. Néhány olyan történelmi tényt fogok említeni, amit Szárdiszban lakók mind tudtak, hiszen ezek a történetük részei voltak. Ha nekünk, magyaroknak azt mondják, hogy: nekünk Mohács kell! – ezt mi értjük. Egy osztrák már nem érti, egy német még kevésbé, egy amerikai pedig azt sem tudja, hol van Mohács... Nos, Szárdisznak is voltak a olyan történelmi tapasztalatai, amelyeket felidézve, nyomban megérthették, hogy mire utal a gyülekezet Ura, amikor közli a diagnózisát és a terápiáját is.

Egy kisvárosból érkezünk Szárdiszba, ahogy megy a hét levél a maga útján. Egy iparkodó, kézműves városból, Thiatirából érkezünk Lúdia tartomány fővárosába. Szép hagyományok, jó fekvés. Még a rómaiak sem láttak rá okot, hogy áthelyezzék innen a bürokráciát, Szárdisz igazán jó helyen van. És már régóta híres volt arról is, hogy itt gyönyörű szép ruhákat készítettek, elsősorban gyapjúból. Itt majd azt halljuk a levél végén, hogy aki győz, az fehér ruhába öltözik. Értette ezt a szárdiszi gyülekezetben mindenki. De találtak a város környékén aranyhomokot, meg ezüstöt is, és az antik világban Szárdisz volt az első település, ahol nemes fémből vertek pénzt. Ebből is meg lehetett gazdagodni, gondoljon mindenki a felvidéki zipszer bányavárosokra, az egész középkorban virágoztak, mert aranybányáik voltak és aranypénzveréssel foglalkoztak. Szárdisz katonai erősség volt; egy hatalmas bazalt kúpra épült bevehetetlen vára, ezért is lett birodalmi központtá. Krózus királyról pedig mindenki hallott. Mindenkinél gazdagabb volt ez a király, aki meghívta Szolónt, az athéni bölcsőt, megmutatta neki hatalmas vagyonát és firtatni ki: vajon ki a legboldogabb ember a világon? (Magára gondolt.) Ez a Krózus király

egészen 21. századi alak, nem? Megnézzük a bankszámlát, a vagyont, van-e nálam boldogabb ember? Ha én gazdag lennék/Sej, dana, dana, da! – zengi az ének is. De ez a Króosz király, aki a világ legboldogabb emberének gondolta magát, önhittent ostoba volt. A perzsa háborúk idején Delphoi-hoz folyamodott jóslatért, hogy vajon indítson-e a perzsák ellen háborút. Delphoi-ból ezt a jóslatot kapta: ha harcba vonulsz a perzsák ellen, egy nagy birodalom fog összedölni. Nosza, nekiindult. És összedölt egy birodalom. Az övé. Mert vereséget mértek rá a perzsák. És odalett a gazdagság, odalett a boldogság, mintegy ökröt vezették a kivégző helyre. Egyszóval, jól tudták ezt a szárdiszi keresztyének is, akikhez most a gyülekezet Ura szól. Úgy kezdtem, hogy dicséretet kell mondani és nem korholni. Első szóra, úgy tűnik, ez a levél is dicsérettel kezdődik. Az a neved, hogy élsz! Ez gyönyörű név, gondolatok bele, milyen gyönyörű név ez. Zoé – élet. Gyönyörűséges név ez. Ha felnyitjuk a Bibliát, szinte megdöbbenünk, ha ebből a szempontból olvassuk. Az egész Szentírás, Isten egész kinyilatkozása az életről szól. Ez az Élet könyve. Nem holmi életvezetési könyv, melyben jó tanácsok és praktikák vannak! Ez az élet könyve! Így kezdődik: Legyen (1Móz 1,3). És lett, és megtelt a világ étellel. Amikor Jézus Krisztussal vitatkoztak a feltámadásról az írástudók, Jézus azt mondta nekik, Isten nem a halottak Istene, hanem az élők Istene (Mt 22,32). Amikor a szoltáros kegyelemért és életért könyörög, azt mondja: nincs emlékezés rólad a halálban, a Seolban kicsoda dicsóít téged? (Zsoltár 6,6) Isten az élők Istene, aki a törvényhez ezt fűzi: cselekedd ezt és élni fogsz! (3Mózes 18,5; Lukács 10,28) Sokunk legkedvesebb története, a tékozló fiú példázata legalább két helyen súlyos mondatokat tartalmaz erről. Történet szerint a kisebbik fiú kikérte az öröksézt, majd összeszedte mindenét, elment egy távoli országba és ott léha étellel eltékozolta vagyonát (Lk 15,13). Aztán, amikor hazament és ünnepséget tartottak, de az idősebbik testvér nem akart együtt örülni, kiment hozzá az atya és azt mondta neki: ez a te testvéred elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadott (Lk 15,32). Mi így fordítjuk: feltámadott, pedig szó szerint úgy van itt a szövegben: életre támadt. Meghalt és újra él. Jézus, amikor a kísértő megtámadja a pusztában, azt mondja: „nemcsak kenyérral él az ember” (Mt 4,4. Sőt, transzcendens dimenzió nyílik, amikor feltámadáskor, az üres sírnál angyalok jelenését látták az asszonyok. Az angyalok pedig így szóltak hozzájuk: mit kerestek a holtak közt az élőt? (Lk 24,5). Amikor Jézus a samáriai asszonnyal beszélget, aki tud is Istenről, meg nem is, tartja is a törvényt meg nem is, boldog és mégis boldogtalan, ezt mondja neki Jézus: „ha ismernéd az Isten ajándékát, hogy ki az, aki azt mondja neked, hogy adj innom, talán te kértél volna tőle és Ő élő vizet adott volna neked.” (Jn 4,10) Isten mindig az életet nyilatkoztatja ki. Minden terve, tette, szava, egész önfeltárukozása az élet forrásából fakad. Szép név tehát ez: „élsz” - gyönyörű név. S így kezdődik ez a levél Szárdisznak: az a neved, hogy élsz!

Amikor, például egy-egy konferencián gyülekezeti tagok találkoznak, hamar kezdődni szokott a beszélgetés arról – s ez nemcsak afféle lelkészi dolog –, hogy hányan járnak templomba, hány gyerek jár hittanra, s ki hova jár templomba, hova tartozik, milyen a gyülekezet, van-e ott élet. Nyomban elindul ez az összehasonlítás.

Nos, itt van hét levél hét gyülekezethez, akiknek olvassák a többieknek szóló levelet is. Korábban mondtam már, hogy különböző okok folytán közöttük is volt vetélkedés, afféle keresztyén rivalizálás: ki a jobb, ki a nagyobb, ki az erőteljesebb, ki a spirituálisabb, hol van több lelki ajándék, hol hűségesebbek, hol hangzik bátrabban az evangélium, hol nagyobb a növekedési ráta? Ez a név - élsz! -, ez mindent visz. Csakhogy folytatódik a megnevezés: az a neved, hogy élsz és halott vagy! Sok bibliafordító nem tudja ezt a feszültséget feloldani, ezért ezt az egyszerű kötőszót – „és” – különböző módon adja vissza. Például: az a neved, hogy élsz, *de* halott vagy; vagy: az a neved, hogy élsz, *holott* halott vagy; az a neved, hogy élsz, *pedig* halott vagy. Most engedjünk ennek az egyszerű szónak, mert a drámai diagnózis lényege az, hogy nem lehet mellébeszélni, és így jön ki pontosan az ereje: az a neved, hogy élsz és halott vagy. Vagyis ez a név nem pusztá elnevezés, nem valami üres titulus, amely mögött nincsen semmi. Ez a név maga a valóság, amely mellett, pontosabban, amely után ott áll a másik valóság: élsz és halott vagy – ez egy történet, és ebben ez a két valóság áll most iszonyatos összeütközésben, még pontosabban a valóság és a nem-valóság, a van és a semmi, az élet és a halál ütközik itt.

Komáromi Csapkés György, híres debreceni prédikátor az 17. század közepén megjelentetett egy monumentális könyvet a Jelenések könyvéről, s ebben ezt a levelet 16 tételben magyarázza. Tudom, ha élve akarok kimenni innen istentisztelet végén, jobban teszem ha leszűkítem a mondandót. Csupán jelezni szeretném, hogy ez a 17. századi tudós prédikátor milyen mélyen beelátott ennek a feszültgnek a mélyébe. Mindent eldöntő feszültség ez.

Legelőször az látjuk, hogy Szárdisban nagy a dicsekedés, de kevés az elkötelezés. Mostanság hallunk sokat keresztyén Magyarországról. Aztán az idősebbek fülében talán még ott cseng, amit egykor hallottak a keresztyén kurzusról. A tudósabbak mindenféle szociológiai munkákban olvashattak arról, amit polgárvalásnak neveznek. Sokat emlegetjük a keresztyén kultúrát. Nagyokat mondanak ezekről, s mindegyikben van megoldó képlet. Mert ez, hogy: polgárvallás, keresztyén kultúra, keresztyén Magyarország – ez mind egy-egy képlet. S ezekről hallva mi bizony sokszor szégyenkezve lehajtjuk a fejünket. Én ugyan nem megyek odáig, mint néhány keresztyén testvérem, akik kézzel-lábbal tiltakoznak e szavakat hallva. Értem őket, amikor szinte védett névvé akarják tenni a „keresztyén” szót, sőt legszívesebben betiltanák a használatát, mert annyi sár fröccsent már reá, annyi visszaélés szagatta darabokra, annyszor derült már ki, hogy csak egy üres hivatkozás, hiú pöffeszkedés és nincsen mögötte semmi, vagy éppen az ellentéte van mögötte. Fájjalom, amikor ez a szép név – keresztyén, vagy hosszabban: az a neved, hogy élsz – éppen nem vezet életre. De azért nem vetném el. Inkább gyógyuljunk.

Tehát az első és azonnali diagnózis itt az, hogy van egy jó neved, amely azonban csak üres hivalkodás. Nincsen élet az „életben”.

A második diagnózis azt mutatja, hogy a szárdiszi gyülekezet elkényelmesedett közösség. Ha a város történetét olvassuk, és ez meghatározó volt az ott élő keresz-

tyének számára is, azt látjuk, hogy Szárdisznak többé-kevésbé minden összejött, minden sikerült az évszázadok során, holott nagy kataklizmákon ment át. Ez egy sikeres hely, úgy tűnik. Náluk vertek először aranyból pénzt, ott lakott Krózus király, Lúdia özszes gyapját oda szállították, ők csináltak ebből a legfinomabb kelmét, amiért még Hispániából is elhajóztak a kereskedők. És nem nehezedett a városra külső fenyegetés. Ha megnézzük az efézusi, a thiatirai vagy a philadelphiai gyülekezetet, mindenik esetében olvasunk arról, hogy valami külső fenyegetés is van: üldözés, tévitanítók, álpróféták fellépése, hamis utak ígérete. Szárdisban nem hallunk ezekről, itt igazi polgárvallás honol, sőt kispolgárvallás. Minden a helyén van, csak olykor le kell porolgatni a porcelánt, meg kell igazítani az oklevelet, a kutyaórt, a vitrinben: az a neved, hogy élsz, lám, ilyenek vagyunk. De azt mondja nekik a gyülekezet Ura, hogy: vigyázz, légy éber! Hogy szólt egykor a jóslat Krózusnak? – Ha megtámadod Perzsiát, egy nagy birodalom fog összedőlni. Ő pedig annyira elbízta magát, hogy komotósan neki kezdett a harci készüléteknek. De nem ő volt az, aki megtámadta Perzsiát, hanem Perzsia támadta meg őt, elébe vágva a készüléteknek, télvíz idején, amikor nem szoktak hadijáratot tartani. Vigyázz! Mert ha nem vigyázol, eljövök, mint az éjjeli tolvaj és nem tudod, mikor jövök el – mondja a gyülekezet Ura. 20-30 évvel e levél írása előtt, Tiberius császár idején Szárdisz egyetlen éjszaka megsemmisült, amikor egy földrengés tizenkét kis-ázsiai várost döntött romba, köztük Szárdiszt is. Vigyázz, mert eljövök, mint az éjjeli tolvaj, és nem tudod, mikor jövök el. A szárdiszi keresztyéneknek tehát tudniuk kellett, hogy mit jelent ez a szó. De Jézus példázatát is idézhetem gazdemberről, akinek csodálatos bőséggel termett a vetése. Leül, s töpreng, hogy mit csináljon ezzel a sok terméssel? S kiölti, nagy csűrőket épít, eltárolja a gabonát. Majd azt mondja: én lelkem, egyél, igyál, tedd magad kényelembe. Él jél. És itt Jézus beleszúr ebbe az önünneplésbe egy mondatot: bolond, még ma éjjel elkéri a te lelkedet (Lukács 10,20). Vigyázz!

Harmadjára, azt látjuk, hogy ez a gyülekezet nemtörődöm gyülekezet. Azt mondja a levél: „vigyázz és erősítsd meg a többieket, akik haló-félben vannak, mert nem találtam cselekedeteikben tökéletesnek Isten előtt.” Feszültség a feszültségben. Hát hogy lehet egy halottnak azt mondani, hogy erősítse meg a haló-félben levőket? De értsük jól a minősítést, és az ellentmondást. Hogy ki a haló-félben levők, et, azt abból értjük meg, ha megfejtjük azt a szót, hogy: erősítsd meg „a többieket.” Kik vagy mik ezek a „többiek”? Egész pontosan úgy kellene visszaadnunk az intelmet, hogy: erősítsd meg azokat, akik *megmaradtak*. Ez ugyanis speciális szó. Ha föllapozzuk a próféták könyveit, újra meg újra halljuk ezt a szót, hogy: *a maradék*. Ézsaiás prófétánál a legjellegzetesebb, aki a babilóniai fogságba menőket vigasztalja, és azt mondja, hogy amikor lejár a fogság ideje, akkor a *maradék* hazajön. Sőt, akárhányan vagytok és akárhogy is tervezitek az életet, csak a maradék jön haza (Ézs 10,22). A maradék szó eredetileg azt jelenti, ami még hátra van. Tehát a magyar fül is érzi, hogy a szónak jövő idejű tartalma van. Tehát a maradék – a többi, ami megmaradt, ami még hátra van – ez a jövőre utal. A maradék a jövő. És most azt mondja a gyülekezet Ura a szárdisziaknak: Erősítsd meg azokat, akik

megmaradtak és haló-félben vannak. A maradékot erősítsd meg! Kik a maradék? Nos, kedves testvérek, ha ledöntjük a megélemedett civilizációs kereteket, a keresztyén kurzust, a polgárvallást, a keresztyén Magyarországot, akkor kik is maradnak? Mondom máris: maradnak a fundamentalisták, maradnak az ostobák, maradnak – Lenin szavával szólva – a pálinkázók (a vallás pálinka! – mondta a nagy népboldogító), maradnak a mamókák, a rogyadozva járók, vagyunk itt egy páran, maradnak a betegek, maradnak a keresgélők, maradnak a kálvinisták (egy pár talán). Gúnyneveket mondtam, mert ez mind gúnynév: fundamentalista, ostoba, pálinkás, mamó, beteg, keresgélő, kálvinista. Ezek a fűrészpör a nagy világboldogító műhely padlóján. De azt mondja a gyülekezet Ura, hogy erősítsd meg őket, mert a maradék a jövő. Nem az a jövő, amit mellüllesztve hirdet magáról Szárdisz, nem a gazdagság a jövő, nem Krózus király nyomdoka a jövő, hanem ez a maradék a jövő. Csak a maradék tér meg! – mondja a próféta. Tehát a próféták szent szava folytatódik most a gyülekezet Urának az intésében.

Negyedjére azt mondja: „és emlékezzél meg hogyan vetted és hallottad és tartsd meg.” Ez egy amnéziás gyülekezet. Hallottuk már az efézusai gyülekezetnek szóló intést is: az a panasgom ellened, hogy az első szeretetet elhagytad. Most pedig: emlékezzél meg, hogyan vetted! Hogyan hallgattad az evangéliumot, a Krisztus jó hírért, az élet beszédét? Hogyan vetted, honnan hallottad? Elfelejtetted már? Annyi minden közbejött, annyi minden megváltozott, annyi körülmény, annyi viszontagság, annyi viszony, hogy szertefoszlott az az első életet hozó találkozás? Bizony, amnéziás gyülekezet a szardiszi. Spurgeon, a nagy prédikátor szinte parodizálva adja vissza ezeket a kérdéseket (kár, hogy a 19. század közepén még nem volt filmezés, megnézném szívesen, hogy korának leghíresebb prédikátora hogyan adja elő szinte stand-up comedy-ként a megfejtéseit). Mit felejtettek el a keresztyének? Egy szóval azt, hogy keresztyének, Mondok néhány szót Spurgeon után. Kiválasztás – Isten kiválasztja az üdvözülnöket szuverén módon. Jaj, ez szörnyű, mondja a mai halott keresztyén, válogatós lenne az Isten, nem szeret mindenkit? S íme, itt az új „evangélium”, a modern kor tébolya: ha Isten a szeretet, köteles is mindent szeretni. Aztán: predestináció – hát ettől még a mai (ál)kálvinisták is lehajtják a fejüket. És hogy ezt mondaná nekünk az örök Isten: szentek legyetek? Félelmetes, micsoda bigottság ez! – kiabál a kispolgárvallás csámborgó híve mind. Pedig, testvérek, ezeket hallottuk, és a minket feltétlenül kiválasztó, életre rendelő és nekünk szent életet parancsoló Úristentől vettük. Ezeknek a keretében érkezett hozzánk az evangélium. Így vettük.

Nem folytatom tovább. Így is csak a negyedét mondtam el Komáromi Csipkés György felsorolásának. De még beszélnünk kell arról, hogy ez a levél nem tartalmaz ugyan dicséretet, vállveregetést, de terápiát tartalmaz A bevezetőben ezt hallottuk: a szardiszi gyülekezet angyalának is írd meg. „Ezt mondja az, akinél van a hét isteni lélek és a hét csillag.” A hét lélek Ura szól, vagyis a Szentlélek Ura és küldője. Krisztus a Szentlélek teljességében mutatkozik be, mert ennek a gyülekezetnek a Lélek mind a hét ajándékára szüksége van. A Lélek ajándékai. Néhány

éve megbízta valakit egy szép feladattal. Mindenki csóválta a fejét. Püspök Úr, mondták, nem jó lóra tettél, ez az ember, ez zsvány. De én eltökéltem bízta bennem. Nahát, el se telt fél év, csúnyán rászédett. S mondhattam magamnak, lám, nem kaptam meg a Szentlélektől a lelkek megkülönböztetésének kegyelmi ajándékát. Bizony nagy ajándék az, nagy szükség van rá. De a szárdiszi gyülekezetnek mind a hét lélekajándékra szüksége van. Ézsaiás próféta könyve 11. részében olvasunk erről: „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevekedik, akin az Úrnak Lelke megnyugoszik: a bölcseségnek és értelemnek lelke (sapientia, intellectus), a tanácsnak és hatalomnak lelke (consilium, fortitudo), az Úr ismeretének és félelmének lelke (cognitio, pietas), és gyönyörködik az Úrnak félelmében (timor Domini). Bölcsesség, értelem, tanács, hatalom, ismeret, istenfélelem, istentisztelet. Mind a hétre szüksége van a szárdiszi gyülekezetnek.

Az a neved, hogy élsz és halott vagy. Ez az egyik summája ennek a levélnek. Szomorú, megrendítő, megrázkódtató. Él, de nem Krisztusnak él, Jézus számára már halott, Isten dicsősége számára halott. Képlete van, élete nincs. Nagyon jól fel tudja mondani, el tudja szavalni, hogy mi az, hogy keresztyénség. De nem éli. Jó Sándor egykor megvilágító képet fűzött ehhez a textushoz. Ha azt mondjuk H₂O, mindenki tudja, hogy ez a víz képlete. S ezt jó is tudni; megtanuljuk az iskolában s még szimbolikusan is tudjuk használni. Bárki a világon érti. Nem kell a turistáknak mindenféle nyelven kiírni: elég, ha látják: H₂O, s mindenki tudja máris, hogy ott víz van. Nem kellett ehhez se angolul, se oroszul, se franciául, se latinul se magyarul tudni, egyetemes képlet. De ha kint rekedsz a sivatagban és elfogyott a vized, mit érsz a képlettel? Amikor élni kell a keresztyénséget, mit érsz a képlettel? Erre mondta Jó Sándor, hogy a szárdisziak „tulajdonképpen keresztyének”. Tulajdonképpen keresztyén vagyok, tulajdonképpen református vagyok, tulajdonképpen Krisztus követője vagyok. Igaz, hogy nem úgy élek, nem cselekszem, a szent törvényt nem tartom meg, és nem vagyok Jézusé, és az életem nem dicsőíti Istent, de tulajdonképpen – keresztyén kurzus! – tulajdonképpen – civil vallás! –, tulajdonképpen – keresztyén Magyarország! – tulajdonképpen...

De van ennek a levélnek egy második summája is. A gyülekezet Ura roppant terhet ró a gyülekezetre: erősítsd a halófélben levőket! De egészen csodálatos, hogy itt az élő Úr beszél egy halotthoz. Krisztusnak a halottakhoz is van szava, ahogy a Római levélben hallottuk. A test gondolata halál – mondja Pál – és ti, mert test szerint éltetek, mert ellenségeskedtetek Istennel, halottak voltatok. Ám szólt hozzátok az élő Úr! A szárdiszi gyülekezethez írott levél feltámasztó levél. Amit itt olvasunk, az a feltámasztás szava. Aki nem alszik, annak nem kell azt mondani, hogy ébredj fel; aki örködik és áll a vártán, annak nem kell azt mondani, hogy vigyázz. Aki maga köré gyűjti azt, aki megmaradt, annak nem kell azt mondani, hogy segítsd azt, ami megmaradt. Aki vallja a Krisztus nevét, annak nem kell azt mondanunk, hogy ne szégyeld ezt a nevet! Aki szent igyekezettel törekszik Isten dicsőségét visszatükrözni életével, annak nem mondjuk, hogy te tulajdonképpen már meg is haltál. A csodálatos névnek – élsz! – a helyreállításáról van itt szó. Ez egy feltámasztó levél. Jézus nemcsak a diagnózist mondja, hanem tudja a gyógy-

módot is, mely három komponensből áll: vigyázz, emlékezzél, térj meg. Vagyis eszmélj föl, idézd föl és térj meg.

A megelevenítő Lélek Ura szól a gyülekezethez – milyen csodálatos! Jézus a halotthoz is beszél, a halott gyülekezethez, a halott egyházhoz. A tetszhalott keresztyénséghez, a látszatkeresztyénséghez, az üres keresztyénséghez is szól. S ha kell, szól hozzánk is, és ígéretet is ad. Azt mondja, hogy aki győz..., de hogy lehet egy halottnak azt mondani, hogy „győztes”? A halottat legyőzték, a halott fekszik kiterítve. Az eredeti Károli fordításban, így áll: az volna a neved, hogy élsz és megholt vagy. Perfectumban: megholt. S ennek ígéri jövő időben, hogy fehér ruhába fog öltözni. Egyáltalán, hogy lehet egy megholtra azt mondani: győztes? Itt értjük meg a levél spirituális természetét. Aki győz – mondja a gyülekezet Ura –, annak nevét nem törölöm ki nevét az élet könyvéből és vallást teszek nevéből az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt. Aki győz, ottmarad az élet könyvében, aki győz, annak nevéből Jézus Krisztus vallást tesz az Atya előtt. És mi ez a név? Hogy él. Nincs csodálatosabb annál a boldog várománynál, hogy Krisztus, akiről mi is neveztetünk, reánk mutat, és azt mondja: élsz! Miért neveznek téged Jézus Krisztusról keresztyének? Azért, mert a Szentlélek által én is az Ő felkenetésének részese vagyok, avégre, hogy Nevéről vallást tegyek, hogy magamat élő hálaáldozatul neki szenteljem, hogy bűn és gonosz ellen e világban szabad lelkiismerettel harcoljak és majd örökké tartó dicsőségben Vele uralkodjam minden teremtmény fölött. Mi a neved? – az a neved, hogy élsz. Halld hát a feltámasztó Igét! Vigyázz, emlékezz, térj meg. Ámen

Imádkozunk! Mennyei Atyánk, Szentlelked minden áldását kérjük: bölcsességet, értelet, tanácsot, erőt, ismeretet, istenfélelmet, szent alázatot. Nálad van az élet, és hogy a Te beszéded az élet beszéde. Életre hívtál meg a feltámasztó Úr által. Hozzad vágyakozunk, minden életnek forrásához.

Úzd el a szomorú lelkek sötét és öngyilkos gondolatait. Könyörgünk azokért, akik magukba zuhanva a halállal barátkoznak, mentsd meg őket Krisztus erejével az élet számára. Könyörgünk a betegekért, akiknek életére súlyos terhek hárulnak, hozz nekik újulást, gyógyulást. Vigasztald a gyászolókat.

Könyörgünk Urunk a sokféle nyomorúsággal körülvevett keresztyénekért szerte e világon. Könyörgünk azokért, akik a Krisztus neve miatt szenvednek. És azokért is könyörgünk, akik külső békességben vannak, s már nem vigyáznak, nem emlékeznek, és nem keresnek.

Egyházunkért is könyörgünk! Add, hogy éberem őrkdő, megmaradtakat segítő, Krisztus nevét hűséggel megvalló, szent életet élő közösség lehessünk. Krisztusért kérünk, akinél a hét lélek és a hét csillag, aki meghalt és ímé él, aki a feltámasztottak közül az első, aki életnek és halálnak Ura, győztes király, a mi szabadítónk, Őérette hallgasd meg imádságunkat. Ámen

LEJEGYEZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,

KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU